

מחבר בנות דמיכה למימד דמאר נוגות סהו דקוט
מוסיפים הכל דהרי מינינו טכרא וז' לרזי כנעורת אלא
שראיתי למהרמ"ח בהנהותיו בזמון הנו' שכתב או
שאר נוגות עיני נס :

ב'ר"ב ד'ה ונותן וכו' שאין דרך וכו' וכ"כ הרמב"ם
כפי' . נראה בהדיא מדבריהם דלא מפרטי
לה כפירטי דהא לא הזכירו נזון כלל אלא מטעם להדיא
לדלודו חותר להניח החמין תחת הכר והכסת אפילו
בשבת אם הוא מדבר כאינו מוסיף מטעם דלאין דרך
הטמנה בכך ומפרטים דמתני' קאי אדלעיל דקאמר לא
יבסנו מתחשך וכו' אמר דמ"ס נחמן תחת הכר וכו' וכלי
טמין וזו הטמנה וכו' אמר דמ"ס על הר"ב מנין לו טעם
דלדבריו א"כ מותר להטמין חמין תחת כר וכסת ואם
יעשו כדעת רש"י ור"ל שאין דרך להטמין כדי שלא יחשו
הז' פי' דלא נזיר' אטו הטמנה לכדי שיחמו ולחו מטעם
דלאין דרך עכ"ל וגם הרמ"ח תמה עליו . והב"ד כתב על
דברי הרמב"ם והר"ב וכוונתם לומר דלאין דרך להטמין
חת הנוגין וליבוי התירוהו ומדברי הרמ"ז ז"ל נ"ל כלא ירד
לסוף דתקם בזה ע"כ ובאמת הוא לא ירד אפילו לתחלת
דעתם דהא לא הוזכר נזון דבדבריהם כלל וא"ח להטות
דעתם לדעת רש"י וק' עליהם ככל האמור ועל הכל ק'
היכי פי' דלא בהגמרא דף ג"א והרמב"ם נראה שמור בו
כתבו שלא פסק להאי דינא . אמנם ב"ל דבזוהר הרמב"ם
זהר"ב בפירושה דהך מתני' הוא תה שבא בתוספת בנח'
וכן היה רש"ב' אומר לא אסרו אלא אותו מיחס אבל
פינה ממיחס למיחס חותר . ומתניתין דייקא הכי טובא
כאזנה נריכה אפי' ביאור טוה אפרם ממלא את הקיתון
בשבת מן המיחס שהוחס בנ"ט אבל האם ונותן אותו
הקיתון תחת הכר כל טובין או נזוה דהיינו דבר כאינו
מוסיף דבהא ליכא טוה עקפוק דלאין זה דרך הטמנה
דאטו הוא מטמין אותו לסמור חמו ומפנהו מכלי לכלי
כדי שימקור בתמיה בהא ודלא לא גזור רבנן וז"ל הר"ב
שלאין דרך הטמנה בכך . ובחרו כפי' הזה טפי מפירטי
מיסו דלתיא מתניתין כפסא דבמתין איירינן כולה
מתני' . וסוגיא דמתעין הכי פי' לדעתם ז' ארז א"ט
חומר להטמין את הנוגין א"ר יוסף מאי קמ"ל תנינא
תחלה חס קיתון ונותן וכו' וכלי כלומר וכי היכי דהוינן
מתני' דמותר להטמין בכלי כפי' ה"ה וכו' הוא דמותר
להטמין את הנוגין א"ל אפי' טובא קמ"ל דלא מתני' ה"ה
כ"ה דבר שאין לרכו להטמין כלומר דוקא החמין שפינה
מכלי לכלי דלאין זה דרך הטמנה דמה נפקד מי לחוחופי
דעו כדנלי דעמיה מע"ט אם כן אמאי פניניה ממיחס
למיחס ואי לאוקורי בני אפאי ארמחינהד מעיקרא א"כ
איזי דרך הטמנה בכך . אבל נזון שרדכו להטמין כדי
שמעוני ניימו וכדומה אימא לא קמ"ל . והטעם א"ט דנס
הדעב"ס בחבירו פסקו עם כפי' דין ה' ע"ט ומיזכיר

ג"כ כל קוביות הרמ"ז ז' . תי"ט ד'ה טומנין . וכו'
קטרו לכס וכו' הקסה בב"ד דהול' להטיט למימד דמא
הלכה כהירושלמי הוא דמ"ס דידן מוכח דמותרין אלא
קישור דמחר הביאו שלחין וכו' ע"כ ואין זה כלום דהא
שפיר אפשר לאקמי הירוש' איבא דלהתא דהא בעצרת
נמי כי הכניסו לאונר בכירור איז ספק טאסרוין דהא
הפרס בנייהס זנין גיזי נמר אלא דניזי נמר סתמא
מקפיד עליהס ובעצרות סתמא אינו מקפיד אבל פי
חוינן ליה דפקפיד וכנון טהכניסן לאונר דהיינו סתמא
דמלמודא בודאי דנריבו יחוד וכ"כ האחרונים ז' א"ל
ט"ה יע"ט . ויחוד יודע דלא סני במחשבה אלא נריד
לעשות מעשה א"כ מנינן למימד שפיר דהירוש' מיידי
באלו העצרות ולהכי קא"ל קטרו לכס דלאי גיזיות זכ"ל
ולבולס דלא פליגי :

פרקה' משנהא' הר"ב ס"ה דמה וכו' וכו' הוא
כתבאוי . דייק לומי
כתבאוי דאפילו אינו מכאוי לפי האמת כנון דרעס
קטנה דס' פי' דינה כתבאוי ולזה נר' סכין החס כפסס
ועיין בסוף הפרק . ד'ה לובדקים וכו' מחדינת לר
וכו' וכ"כ בפ"ה דכלאים והוא הפירוש הרמב"ם עם וז"ל
ידענא מנא להו דבגמ' אמרי' חמרא לובא ורמ"ס פי' הכ"ה
מחדינת לוב כמו הכווסים והלובים וכו' ולא הוא לוד -
גהו' כתבו דלובא היינו חמרי והביאו ראיה מהירוש'
וכ"כ הר"ט עם בכלאים וגם הטרוד ב' לנד פי' כן .
ומפטר דנירססם בנפרא חמרא לורא או דט"ס הוא
כפירושם וז"ל ה"ה מחדינת לוב . והרמב"ם פי' אדהכא
מין מן החמורים שאינו לפירוי והוא בינוני בין חמור
הכר ובין חמור היטוב ע"כ ונראה שנתכוון לומר דלאו
דוקא חמרא לובא הוא טיובא כפרומביא אלא ה"ה כל
חמור שעסקיו רעים כמותו ואינו מסתפר אה כפרומביא
כמותר לו לנפא . וה"ס דבגמרא פלה דסהי דחמרא
לובא מייית עובדא דלוי דערך וזו לבי' חוואי לחזבן
חמרא לובא וסדרו ליה טערי למימד דניגרי דחמרא
טערי . ואע"ג דבעובדא דלוי כריה דר' הונא ב"ה ורבה
כ"ר הונא טכאלו חמור שעסקיו רעים כנון זה מהו
לנפא כפרומביא והטיבו הלכה כהכניס דמתי נטירותא
יתירא מטעם דאי איז הלכא כהכניס (דלכו קול')
חסור . אפ"ט דההיא חמרא הוה קים ליה דלא היה נריד
לפרומביא אבל כל שגריד ודאי דמותר לכ"ע דלובא לאו
דוקא וזה טעמו של הרמב"ם דכפרק טני השמיט הא
לובדקים לנפדנו דלאו דוקא וכבר כלל הכל כאמור
והוא סתהיה דרביה לאותו פרסן . והטעם דייק לישנא
דמתני' דקאט לובדקים כל רבים לפי ג' הספרים ולא
מני בלשון יחיד דומיא דאינד' לומר לובדקס וכל דלפי
ליה . תי"ט ד'ה וטבלן כמקומו נר' וכו' כתב הרמ"ח
לא ידענא מאי קאמר חלל דמין עליהם לחאי אנטריג'
וגי